

Az időjós

Mátyás király útra készülődött. Megkérdezte hát udvari csillagászát, milyen idő várható. A csillagász elővette a látsövét, vizsgálódott valamelyest a derült égen, aztán így szólt:

- A Nap sugarának rezgése, a felhők peremének színe mind azt mutatja, hogy szép idő lesz.

A király annyira bízott a csillagászában, hogy még kabátot sem vitt magával, hiába szidta a felesége.

Ahogy mentek, egy rétre értek. Azon a réten egy juhász legeltette a nyáját. Mikor a szamár meglátta a díszes kíséretet, hátacsapta a fülét, és harsányan hármat ordított.

- Mit hirdet a szamarad? - kérdezte tréfásan a király a juhászt.

- Amikor ilenyförmán ordít, mindig eső lesz - felelte a juhász.

Mátyás a csillagászhoz fordult:

- Hallod-e te nagy tudós, most is azt mondod, hogy szép idő lesz?

A csillagász megint elővette a látsövét, vizsgálódott köröskörül az ég alján, s így szólt:

- A levegő remegése, a falevelek csillogása, valamint a barázdabillegetők billegése mind azt mutatja, hogy szép idő lesz.

Óvta a juhász a királyt, forduljon vissza, különben megázik. De a király nem hallgatott rá. Nem haladtak egy fél órát sem, nyakukba zúdult egy kiadós nyári zápor. Mátyás akkorát tüszentett, majd levált az orra. Pedig szép, nagy orra volt, kár lett volna érte. Aztán kimondta az ítéletet:

- A csillagász a szamár, a szamár a csillagász.

Meg is vette a szamarat a juhásztól, és soha útra nem kelt anélkül, hogy véleményét az időjárásról meg ne tudakolta volna.